Geachte aanwezigen,

Mijn naam is Jeltje Gras en ik woon op [redacted]. Ik voer het woord namens mijzelf, maar ook namens mijn medebuurtbewoners.

Het eerste punt dat ook ik ter sprake wil brengen is de enorme impact die de plannen op mij/ons hebben, zowel mentaal als fysiek. Stress, slapeloze nachten, buikpijn - kortom..., het is ziekmakend. Wat eveneens een heel naar gevoel is, is het gevoel vogelvrij te zijn. Wij zijn maar huurders - een soort tweederangsburgers. De al eerder genoemde gebrekkige communicatie heeft daar ook flink aan bijgedragen.

Denk je eens in..., je woont al jaren in een koophuis, waarin je je fijn voelt en gelukkig bent. Ineens valt er een brief op de deurmat met de boodschap dat je je fijne huis uit moet. Omdat het om een koophuis gaat is eea ondenkbaar, maar misschien kunt U zich de schrik en het gevoel voorstellen. Een huurder kan dit blijkbaar wel overkomen.

Het tweede punt dat ik wil aanhalen is: hoe goed is er naar andere locaties gekeken...?
Bijvoorbeeld...: Tussen de Aalscholverstraat en de Tormentilstraat (ingang Zultestraat)
is een terrein met welgeteld 35 garageboxen. Je ziet er nooit iemand en van een aantal omwonenden begreep ik dat al heel veel van die garageboxen al niet meer als garage gebruikt worden, maar als opslagruimte.
Ik ben er van de week nog eens gaan kijken. Nu ben ik bouwkundig niet onderlegd, maar volgens mij liggen daar beslist mogelijkheden. Waarom is dit terrein niet in beeld?
Het zou toch de wereld op zijn kop zijn als die boxen zouden blijven staan en onze huizen - de mooiste huurwoningen van Landsmeer - worden gesloopt!,

Het derde en laatste punt is...: de aanblik van Landsmeer.
Ooit vormde onze straat de rand van het oude dorp - een authentieke naoorlogse wijk. Dat is toch wat waard, zou je zeggen.

Overigens los van deze 3 punten, ben ik van mening - net als mijn medebuurtbewoners, dat er wel degelijk een woonprobleem is in Landsmeer is en dat daar wat aan gedaan moet worden.

Dit was het. Dank dat U mij heeft willen aanhoren.